

'Please do not go, Miss Virginia,' said the ghost. 'I am so lonely and so unhappy. I do not know what to do. I want to go to sleep and I cannot.'

'It's easy to sleep,' said Virginia. 'You go to bed and close your eyes.'

'I have not slept for three hundred years,' said the ghost. 'I have not slept since I was murdered by my wife's brothers.'

Virginia walked across the library and looked at the old face of the ghost. It was a sad face.

'Poor ghost,' said Virginia, 'how can I help you to sleep?'

'Far away in the woods,' said the ghost, 'there is a little garden. In the little garden the grass grows long and thick. There are many flowers and trees. A nightingale sings all night long. The bird's sweet song is beautiful and sad. The white stars and the pale moon look down on this little garden. It is very peaceful.'

Virginia's eyes were full of tears. She put her hands over her face.

'You mean it is the Garden of Death,' she said quietly.

'Yes, the Garden of Sleep,' said the ghost. 'It is very beautiful. There is peace and silence. There is no yesterday and no tomorrow. But only Love can open the door to the garden. For Love is stronger than Death.'

Virginia did not know what to say. She listened as the ghost spoke again.

'Have you read the writing on the library window?'

'Yes,' said Virginia, 'but I do not understand it.'

'Look,' said the ghost. 'Read the lines on the window.'

Virginia looked at the window and read the lines of poetry:

When a golden girl shall weep
For the ghost that cannot sleep,
Then the dead at last shall die
And in restful earth may lie.

'The words mean you must weep for me,' said the unhappy ghost. 'Then the Angel of Death will let me rest. Will you help?'

'What do I have to do?' asked Virginia.

'You must come with me into the darkness. You will see strange things. You will hear strange voices, but nothing will hurt you. You are good and kind. The dark cannot hurt you.'

Virginia did not answer and the ghost waited. He had waited for three hundred years. This was the longest minute of all that time.

'I am not afraid,' said Virginia at last. 'I will come with you into the dark.'

boldogtalan vagyok. Nem tudom, mit tegyek. Szeretnék aludni, csak nem tudok.

- Aludni egyszerű - válaszolt Virginia.

Belefekszel az ágyba és lehunyod a szemed.

- Háromszáz éve nem aludtam - mesélte a szellem. Nem aludtam, mióta a feleségem bátyjai meggyilkoltak.

Virginia keresztülsétált a könyvtáron és a szellem öreg arcára nézett. Egy bús arc volt.

- Szerencsétlen szellem - szólalt meg. Hogy tudnálak álomba segíteni?

- Messze innen egy erdőben - kezdte a szellem. Van egy apró kert. Ebben a kertben a fű hosszan és sűrűn nő. Rengeteg fa és virág van ott. Egy fülemüle egész éjjel dalol. A madár édes dala gyönyörű és szomorú. A fehér csillagok és a sápadt hold figyelik ezt a kicsiny kertet. Nagyon békés.

Virginia szemei megteltek könnyekkel. Kezeivel eltakarta arcát.

- A Halál Kertjére célzol-mondta csendesen.

- Igen, az Örök Nyugalom Kertjére- adott választ a szellem. Gyönyörű. Ott békesség és nyugalom van. Nincs ma és holnap. De csak a szeretet tudja kitárni a kert ajtaját. Mivel a szeretet erősebb a halálnál. Virginia nem tudott mit mondani. Hallgatta, ahogy a kísértet beszélt.

- Olvastad az írást a könyvtár ablakán?

- Igen - válaszolt Virginia. De nem értem.

- Nézd - mondta a szellem. Olvasd a sorokat az ablakon.

Virginia az ablakra nézett és elolvasta a költeményt:

Mikor egy arany szívű leány sír
Egy szellemért, ki aludni nem bír,
A holtnak végleg meg kell halnia
S pihentető földben jobb lesz nyugodnia.

- Azt jelenti, hogy meg kell siratnod-mondta a boldogtalan kísértet. Azután a Halál Angyala enged majd aludni. Segítesz?

- Mit kell tennem? - kérdezte Virginia.

- Velem kell jönnöd a sötétségbe. Idegen dolgokat fogsz látni. Ismeretlen hangokat fogsz hallani, de semmi nem fog bántani. Jó és kedves vagy. A sötét nem tud téged bántani. Virginia nem válaszolt és a szellem várt. Már várt háromszáz évet. Ez volt a leghosszabb perc egész idő alatt.

- Nem félek - mondta végül Virginia. Velel megyek a sötétségbe.

Kollár Gabriella 6.A

- Kérlek, ne menj Virginia kisasszony - mondta a szellem. Nagyon magányos és